

XAVIER AZKARGORTA, ENTRENADOR DE L'ESPANYOL

«Esport és política, política és esport»

Fa tres anys que entrena l'espanyol. El seu primer equip. Estudia medicina i salta contínuament als mitjans informatius. Tot un personatge públic. Fet que l'ha convertit en centre de debat, elogi i crítica.

Núria Costa Oliver

Xavier Azkargorta, des de fa tres temporades, és l'entrenador del Reial Club Esportiu Espanyol de Barcelona. Estudiant de cinquè de medicina, vol trencar amb la imatge típica dels entrenadors de futbol. Per a aquest basc, la màxima del baró de Coubertain «més important és participar» no té sentit en el futbol. Creu que «guanyar és la motivació», i guanyar és el que compta.

—*Amb les darreres derrotes de l'Espanyol, es va qüestionar la seva continuïtat en l'equip. ¿És l'entrenador el màxim responsable de les derrotes o és la figura més fàcil d'atacar de tot l'equip?*

—Per descomptat que és la figura més fàcil d'atacar. Però, mentre que en aquest esport no és canviïn les estructures, això continuarà passant, perquè en el futbol espanyol està prohibit perdre, però no està prohibit jugar malament. Jo crec que hauria de ser al revés, perquè un partit de futbol és un enfrontament entre dos equips. Llavors, tenir l'obligatorietat de guanyar seria menysprear el contrari. Quan dos elements s'enfronten i un sempre ha de perdre, al final no hi hauria amb qui jugar, perquè ningú no voldria fer-ho.

—*Però la finalitat de l'entrenador és fer que l'equip guanyi...*

—Crec que, tal com s'ha posat el futbol avui dia, la tasca de l'entrenador és la de direcció de grup. Moltes vegades no serveixen els jugadors de gran qualitat si no estan disposats a sacrificar la pròpia individualitat en benefici d'un col·lectiu. L'entrenador és la figura que ha de coordinar aquestes forces per aconseguir un objectiu comú, i, de vegades, per aconseguir aquest objectiu comú, les individualitats han de renunciar a tot un seguit de coses pròpies.

—*¿L'objectiu és guanyar la lliga?*

—Jo trauria la darrera part de la

frase. Crec que l'objectiu és guanyar i, si es guanya, es va guanyant tot, perquè en el futbol pensar en què has fet abans i pensar què pots fer en un futur és absurd, perquè es viu la realitat diària. El nostre objectiu és guanyar el partit de cada diumenge. A vegades s'aconsegueix i d'altres, no, però perdre el temps i les forces amb objectius a llarg terme és una pèrdua de temps quan la gent t'exigeix assolir els objectius màxims.

—*¿Condiciona el fet de ser l'entrenador d'un equip condemnat a ser sempre el número dos?*

—No vull recórrer a la física, però aquí entra la teoria de la relativitat. Per a mi, l'Espanyol és l'equip número u, perquè no el comparo ni hi aplico la teoria de la relativitat. Quan es diu que un equip és el número u, això sempre està en funció del qui el comparis. Per a mi, hi ha només una realitat: l'Espanyol. Que hi hagi d'altres equips a la ciutat em sembla bé, però jo, a l'hora de fer el meu treball, penso només en l'Espanyol i elimino de casa meva tots els miralls.

—*¿Com veu l'Espanyol com a equip en la present lliga?*

—Continuem sent un equip jove que va incorporant contínuament gent nova a l'equip que no és de primera divisió. En els tres anys que porto entrenant, l'única incorporació d'un jugador de primera divisió ha estat el valencià Garcia Pitarch, però els altres quinze han debutat en primera divisió amb mi. Crec que l'Espanyol és un equip que està adquirint experiència, maduresa i que s'està formant, i crec que pot quedar un bon equip per al futur.

—*¿Quin és l'equip que li fa més por de l'actual lliga?*

—Pel que fa a la suma d'individualitats, el Real Madrid; quant a equip, el Barcelona. Crec que enguany la lliga serà una lluita de dos clubs que tenen dos equips molt ben conjuntats: l'Atlético de Madrid i el Barcelona, contra un equip que té una suma d'individualitats, que és el Real Ma-

J.M. MONTANER

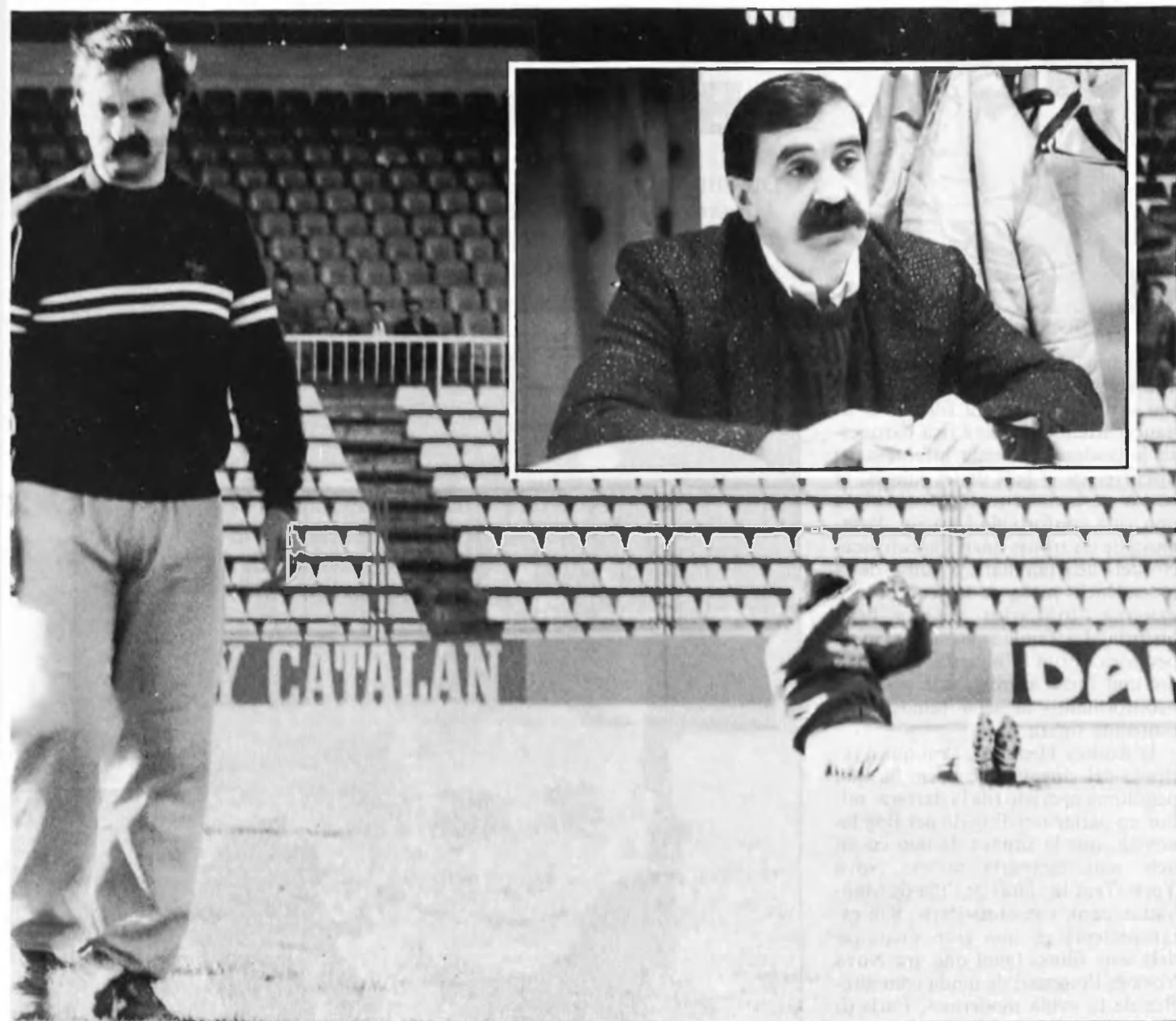
«En el futbol espanyol està prohibit perdre, però

drid. Si el Real Madrid conjunta l'equip, pot ser un enemic terrible, però haurà de fer un treball fort, perquè és tota una suma d'individualitats, i com he dit abans, s'ha de veure com aquestes individualitats s'integren en benefici d'un objectiu comú.

—*Acaba d'esmentar el Barcelona. ¿Li agradaria entrenar-lo?*

—A mi, m'agradaria continuar entrenant aquell equip on em senti a gust, és igual el que sigui. Jo, per glòria personal o per prestigi, no canviaria el fet de treballar a gust en un equip. Quan això canviï, el deixaré, i quan vagi a treballar en un altre club, pensaré només començar si allà puc treballar a gust.

—*L'han criticat per ser un personatge públic i un amant de la nit barcelonina. ¿Crec que l'entrenador ha*

no està prohibit jugar malament».

de portar la mateixa vida austera que els futbolistes?

—La crítica que m'han fet per ser personatge públic, sí, l'he sentida, però la de ser personatge de nit, no, perquè quasi no surto de nit. A part la meva feina, com a entrenador, faig el curs rotatori de medicina, i això em condiciona moltíssim les hores lliures. Crec que un entrenador pot fer la seva vida igual que qualsevol persona. Sempre he dit que els entrenadors no som ni tan bons ni tan dolents, som unes persones normals. Un entrenador de futbol pot tenir les seves activitats literàries, de cinema, d'estudis universitaris, les seves opinions polítiques, com qualsevol altra persona.

—¿Creu que falta nivell intel·lectual al futbol espanyol?

—Em penso que no, perquè hi ha el nivell cultural, però moltes vegades no el deixen desenvolupar-se. És trist que, perquè tu parlis tres o quatre llengües, o siguis universitari o siguis capaç de parlar de Pablo Neruda, et diguin que ets un intel·lectual o un filòsof. Per a dir intel·lectual a una persona cal saber molt més. Hi ha molta gent interessada a donar al futbol aquesta imatge de falta de cultura. Jo, per exemple, en el meu equip, tinc jugadors que estudien cinquè de medicina, quart de dret o que estan estudiant filologia catalana. Sempre es pretén que la gent del futbol no siguin persones cultes. Crec que cultura i esport van junts, és més, fins i tot és complementen.

—¿I futbol i política també van junts?

—Sóc contrari a l'opinió de no barrejar política i futbol. Això és un gran error. Política és esport i esport és política. I si els polítics no són ximplers i no són aliens a aquesta realitat, saben que cada diumenge, a les cinc de la tarda, un tant per cent elevadíssim de la població està pendent del futbol. I si un polític no aprofita aquest avantatge, és que té molt poc de polític.

—¿Quin és el partit més difícil de la temporada?

—Per a mi, el partit més difícil sempre és el del proper diumenge.

—*Sr. Azkargorta, com deia el baró de Coubertain, que diumenge guanyi el millor.*

—Sí, ¡però que el millor siguem nosaltres! □